

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: - 8 -01- 2007 00534/2007/300	
Číslo: 15578/106	Vyřizuje:
Přílohy: /	JUDr. Dr. M. C.

Mgr. S. Puchner

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, v právní věci žalobce **Lesy České republiky, s.p.**, se sídlem Přemyslova 1106, Hradec Králové, zastoupeného prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, advokátem se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Joštova 8, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení **LDF Rožnov, a.s.**, se sídlem Tovární okruh 674, Hradec nad Moravicí, **Opavská lesní, a.s.**, se sídlem Krajánkova 11/2390, Praha 4, **Lesy Beskydy, a.s.**, se sídlem Žižkova 965, Frýdlant nad Ostravicí, **DVOŘÁK LESY, SADY, ZAHRADY, s.r.o.**, se sídlem Jahodová 782, Ostrava, Petřkovice, **Lesostavby Frýdek – Místek, a.s.**, se sídlem Slezská 2766, Frýdek – Místek, **Desná, a.s.**, se sídlem Maršíkovská 563, Velké Losiny, **AGROFOREST, a.s.**, se sídlem Nová Pláň 26, Bruntál, **Lesní společnost Plasy, a.s.**, se sídlem Lipová 8, Plasy, **Lesy Hluboká nad Vltavou, a.s.**, se sídlem Lesní 691, Hluboká nad Vltavou, **Agrowald Rožmberk, s.r.o.**, se sídlem Přízeř 31, Rožmberk nad Vltavou, **Lázeňské lesy, spol. s.r.o.**, se sídlem Ke kostelu 43, Mariánské Lázně, **Lesní společnost Bečov, s.r.o.**, se sídlem Karlovarská 305, Bečov n. Teplou, **UNILES, a.s.**, se sídlem Jiříkovská 832/16, Rumburk, všech zastoupených JUDr. Martinem Nedelkou, Ph.D., advokátem se sídlem Jugoslávská 29, Praha 2, **Pradědský lesní závod, a.s.**, se sídlem Nádražní 599, Vrbno pod Pradědem, zastoupené JUDr. Zdeňkem Davidem, advokátem se sídlem Albrechtická 4, Krnov, **Lesy Strážek, a.s.**, se sídlem Moravec 59, zastoupené Mgr. Robertem Tschöplem, advokátem se sídlem Radnická 14/16, Brno, **MADREV, s.r.o.**, se sídlem Hlína 18, Ivančice, zastoupené JUDr. Libuší Peterkovou, advokátkou se sídlem Palackého nám. 19, Rosice, **Lesy Český Rudolec, a.s.**, se sídlem Český Rudolec 41, **Lesní společnost Jihlava, a.s.**, se sídlem Pávovská 31 72, Jihlava, **Forest Svitavy, a.s.**, se sídlem Pražská 69, Svitavy, **Lesní společnost Hradec Králové, a.s.**, se sídlem Havlíčkova 580, Borohrádek, **Forest Česká Lípa, a.s.**, se sídlem Děčínská 204, Česká Lípa, **Jihočeské lesy České Budějovice, a.s.**, se sídlem Zahradní čtvrť 385, Nové Hrady,

Lesy Tábor, a.s., se sídlem Zavadilská 2485, Tábor, Lesy Vyšší Brod, a.s., se sídlem Míru 302, Vyšší Brod, všech zastoupených Mgr. Janem Petříkem, advokátem se sídlem Klimentská 10, Praha, MALESSPOL, s.r.o., se sídlem Knínice 225, Blansko, zastoupené JUDr. Olgou Hubenou, advokátkou se sídlem U Vážné studny 11, Boskovice, CE WOOD, a.s., se sídlem Zlínské Paseky 3662, Zlín, zastoupené Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Karolíny Světlé 301/8, Praha, JIPA – Jiří Pavelka, Nové Heřmínovy 129, KATR a.s., se sídlem Potoční 334/5, Stará Ves, LESS & FOREST s.r.o., se sídlem Bohdaneč 136, DŘEVO – MÁLEK s.r.o., se sídlem Protivanov 375, Ing. Zdeněk Ulrich, Oldříš 6, Borová, GEODET A LES a.s., se sídlem T.G.Masaryka 771, Slatiňany, Krušnohorské lesy, a.s., se sídlem Červený Hrádek 2, Jirkov, a SILVA – K spol. s.r.o. se sídlem Kolence 1, Lomnice nad Lužnicí, rozhodl o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 017/06 Šp ze dne 13.4.2006,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. 2R 017/06-Šp ze dne 13.4.2006 se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 6 550,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám prof. JUDr. Miroslava Běliny, advokáta se sídlem Dlouhá 13, Praha 1.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá žalobou rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 017/06-Šp ze dne 13.4.2006, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO ze dne 27.1.2006, jímž bylo rozhodnuto, že zadavatel (žalobce) nesplnil povinnost stanovenou v § 10 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), když uzavřel smlouvy na realizaci veřejné zakázky „Uzavření rámcové smlouvy na dodávky komplexních lesnických činností, Smlouvy na provádění pěstebních činností a Smlouvy na provádění těžebních činností v rámci jedné smluvní územní jednotky (Místo realizace - Česká republika)“, aniž by provedl zadávací řízení podle ZVZ.

Žalobce strukturuje žalobu do několika žalobních bodů.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je neurčité ve výroku, neboť v něm nejsou vymezeny smlouvy, jejíž uzavřením se měl žalobce porušení ZVZ dopustit, dostatečně konkrétně. Žalobce tu poukazuje na skutečnost, že smluv s uvedeným obecným označením, jak je žalovaný resp. správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí použil, bylo uzavřeno více než 200 při různých výběrových řízeních. Žalobce tu zvláště poukazuje na skutečnost, že stejného dne jako rozhodnutí ve

správním řízení č.j. VZ/S227/05 bylo vydáno i rozhodnutí ve věci č.j. VZ/228/05, kterým bylo za porušení ZVZ označeno jednání žalobce při uzavření obdobné smlouvy pro územní jednotku č. 18104-Kladno, přestože výběrové řízení bylo vyhlášeno stejného dne jako výběrová řízení, na něž dopadá správní řízení č.j. VZ/S227/05. Dle žalobce tedy mohla nastat překážka litispendence (ve správním řízení).

Dále žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný. Ve výroku rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení bylo totiž deklarováno, že žalobce nesplnil povinnost stanovenou v § 10 odst. 1 ZVZ, když uzavřel smlouvy, aniž by provedl zadávací řízení podle ZVZ. Uvedeným § 10 odst. 1 ZVZ je však podávána pouze definice pojmu „zadávací řízení“, kterým je však navíc pouze postup do uzavření smlouvy s dodavatelem. Odkaz na § 10 odst. 1 ZVZ tedy neodpovídá dalšímu vymezení údajně protiprávního žalobcova jednání, jak je podáváno z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení.

Dále žalobce namítá, že byl ve správním řízení zastoupen advokátem, avšak prvostupňové rozhodnutí mu nebylo doručeno. Teprve na základě urgency bylo rozhodnutí doručeno jemu, avšak aniž by bylo jakkoli v textu vzhledem ke skutečnosti právního zastoupení opraveno (právní zástupce nebyl v návěti rozhodnutí vydaného v prvním stupni správního řízení uveden).

Dále žalobce namítá a podrobně zdůvodňuje skutečnost, že celé správní řízení bylo zahájeno v rozporu se zákonem. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl veřejným zadavatelem (jak podrobněji argumentuje v dalším žalobním bodu), nebyl povinen postupovat při uzavírání smluv podle ZVZ. Navrhovatel – CE WOOD, a.s. – tedy nebyl oprávněn podat námitky podle § 88 ZVZ a správní řízení před správním orgánem prvního stupně nemohlo být podle § 96 ZVZ zahájeno.

Žalobce rovněž namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání ve správním řízení, neboť žalobce poukazuje na předchozí vyjádření správního orgánu prvního stupně podaných v souvislosti s tímž zadávacím řízením, podle kterých neměl povinnost podle ZVZ postupovat.

Samostatným žalobním bodem žalobce brojí proti vadě řízení, když namítá, že správní orgány obou instancí opomněly další účastníky řízení. Podle § 99 ZVZ měli být účastníky řízení také uchazeči, kterým byla zakázka přidělena. To je závažnou procesní vadou, která dle názoru žalobce musí vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Dále žalobce podrobně argumentuje v tom směru, že není veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 1 písm. a) bod 4 ZVZ. Tu argumentuje textem ZVZ, příslušnými zadávacími směrnici práva komunitárního, konkrétní judikaturou

Evropského soudního dvora, přitom odmítá odkazy na jeho jinou rozhodovací praxi, o kterou opřel své závěry žalovaný.

Žalobce rovněž namítá nesprávné posouzení otázky naplnění definice veřejné zakázky podle § 6 ZVZ. Tu argumentuje zejména v tom směru, že aby byla zakázka veřejnou podle § 6 ZVZ, musí v souvislosti s plněním zakázky docházet k výdaji finančních prostředků z rozpočtu zadavatele; v daném případě však žalobce dovozuje, že podmínka takového výdaje splněna není.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném a neodůvodněném závěru o jediné zakázce se 120 dílčími plněními. Žalobce podrobně argumentuje v tom směru, že se jednalo o 120 (resp. po zrušení jednoho výběrového řízení v jeho průběhu o 119) jednotlivých výběrových řízení na 120 (resp. 119) konkrétních zakázek.

Nad rámec listin obsažených ve správním spisu předkládá žalobce soudu k důkazu rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2006 vydané ve správním řízení č.j. VZ/S228/05, stanoviska a rozhodnutí orgánu dohledu vydaná před zahájením správního řízení č.j. VZ/S227/05, související spisové materiály orgánu dohledu a další korespondenci mezi orgánem dohledu a žalobcem.

Na základě shora uvedených žalobních námitek v žalobě podrobně specifikovaných žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí vydaného v prvním stupni správního řízení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na závěrech, které prezentoval již v napadeném rozhodnutí. Všechny žalobní námítky považuje za nedůvodné a žalobu navrhuje zamítnout.

V replice k vyjádření žalovaného pak žalobce setrvává na svých tvrzeních obsažených v žalobě.

Svoje procesní stanoviska vyjádřila ve svém podání také část osob zúčastněných na řízení, jimiž jsou vítězni uchazeči, s nimiž žalobce uzavřel jednotlivé smlouvy pro vybrané územní jednotky, a dále společnost CE WOOD, a.s., tedy osoba, k jejímuž návrhu bylo správní řízení č.j. VZ/S227/05 zahájeno. Část osob zúčastněných na řízení (vítězných uchazečů pro jednotlivé územní jednotky) argumentuje k podpoře žalobního bodu, podle něhož s nimi jako s vítěznými uchazeči nebylo vedeno správní řízení, ač podle § 99 ZVZ mělo. Další osoby zúčastněné na řízení tvořené vítěznými uchazeči pro jednotlivé územní jednotky pak ve svých podáních zejména argumentovali důsledky, které jim napadené rozhodnutí v rámci smluvních vztahů se žalobcem přivodilo. Osoba zúčastněná na řízení CE WOOD, a.s. se ve svém vyjádření ztotožňuje se závěry, k jakým žalovaný společně se správním orgánem prvního stupně dospěly.

Pro posouzení této právní věci zdejším soudem, jak bude níže uvedeno, jsou podstatná procesní stanoviska účastníků řízení před soudem k otázce opomenutí vítězných uchazečů pro jednotlivé územní jednotky coby účastníků správního řízení.

Žalobce k právě uvedenému v žalobě uvádí, že v návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podaném společností CE WOOD, a.s. je uvedeno, že tento návrh byl podán mimo jiné proti úkonu žalobce jako zadavatele, spočívajícím v zadání veřejné zakázky, jež byla předmětem výběrového řízení. Podle § 17 písm. e) ZVZ se zadáním veřejné zakázky dle žalobce rozumí rozhodnutí zadavatele o přidělení veřejné zakázky. Podle § 99 ZVZ je pak účastníkem řízení též uchazeč, kterému byla zakázka přidělena, je-li předmětem řízení přezkoumání rozhodnutí zadavatele o přidělení zakázky. Z napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení vydaného v prvním stupni správního řízení č.j. VZ/S227/05 dle žalobce vyplývá, že žalobce porušil ZVZ, když uzavřel s různými smluvními partnery rámcové smlouvy na dodávky komplexních lesnických činností včetně dílčích smluv na provádění pěstebních činností těžebních činností a prodej dříví. Orgán dohledu ani v jednom stupni správního řízení neumožnil osobám, tedy smluvním partnerům žalobce (vítězným uchazečům pro jednotlivé územní jednotky), se jakkoli vyjádřit k návrhu podanému společností CE WOOD, a.s., ani k dalším procesním úkonům účastníků či úkonům správního orgánu prvního stupně či žalovaného, dokonce jim správní orgán prvního stupně ani žalovaný nedoručili svá rozhodnutí vydaná v tomto řízení *in merito*. Žalobcovi smluvní partneři jsou přitom napadeným rozhodnutím žalovaného a předcházejícím rozhodnutím vydaným v prvním stupni správního řízení na svých právech zcela zásadně dotčeni, neboť rozhodnutí žalovaného o porušení povinností žalobce znamená podle § 90 ZVZ fakticky i konstatování neplatnosti všech smluv, jež byly bez zadávacího řízení podle ZVZ uzavřeny. Opomenutí účastníků řízení, zbavení je možnosti se před vydáním správního rozhodnutí vyjádřit k předmětu řízení a zbavení je možnosti podávat opravné prostředky proti správnímu rozhodnutí znamená samo o sobě závažnou procesní vadu, která by dle názoru žalobce měla vést ke zrušení rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření shora uvedenou žalobcovu argumentaci odmítá. Žalovaný argumentuje v tom směru, že tato námitka nebyla uplatněna v řízení před žalovaným a s poukazem na § 5 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a na předchozí rozhodovací praxi zdejšího soudu namítá, že touto námitkou by se soud zabývat vůbec neměl. Věcně se tedy žalovaný k uvedené námitce nevyjadřuje.

Z obsahu správního spisu, jak jej žalovaný předložil, zjistil soud pro posouzení této právní věci zejména následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán prvního stupně rozhodl dne 27.1.2006 rozhodnutím č.j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO tak, že zadavatel – žalobce – nesplnil povinnost

stanovenou v § 10 odst. 1 ZVZ, když uzavřel smlouvy na realizaci příslušné veřejné zakázky, aniž by provedl zadávací řízení podle ZVZ. V návěti rozhodnutí vydaného v prvním stupni správního řízení je přitom uvedeno, že toto rozhodnutí je vydáváno podle § 101 odst. 2 ZVZ. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je pak podáváno, že účastníky správního řízení vymezil správní orgán prvního stupně podle § 99 ZVZ, přitom za účastníky považuje žalobce coby zadavatele a CW coby navrhovatele. S jinými osobami v tomto správním řízení nebylo jednáno jako s účastníky řízení, žádné jiné osobě nebylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručeno. Rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení napadl mimo jiné žalobce rozkladem. Žalovaný se věcně ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně a nyní napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil a žalobcův rozklad zamítl. Na vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně reagovali také osoby, s nimiž nebylo jako s účastníky správního řízení jednáno (část vítězných uchazečů pro jednotlivé územní jednotky), a sice mimo jiné podáním, označeným jednak jako „rozklad“, a kromě toho jako „žádost o doručení rozhodnutí“. Podstatou argumentace těchto osob bylo tvrzení, že tyto osoby mají postavení účastníků správního řízení vedeného před správním orgánem prvního stupně pod č.j. VZ/S227/05, neboť jsou subjekty, se kterými zadavatel na základě šetřených výběrových řízení uzavřel pro určité smluvní jednotky rámcové smlouvy na dodávky komplexních lesnických činností, na provádění pěstebních činností a těžebních činností. Rozklady všech těchto osob byly rozhodnutím žalovaného č.j. 2R 032/06, 035/06-Hr ze dne 27.6.2006 zamítnuty jako nepřipustné. Závěr o jejich nepřipustnosti odůvodnil žalovaný tak, že zadavatel při zadání předmětné veřejné zakázky postupoval mimo ZVZ. Zadavatel tedy dle žalovaného nečinil žádné úkony, které mu ZVZ předepisuje při zadání veřejné zakázky, a tedy ani nepřidělil veřejnou zakázku podle § 65 ZVZ. Zjevně tedy nebyla splněna obligatorní podmínka vzniku účastenství subjektů realizujících předmět plnění veřejné zakázky.

Dále je pro posouzení této právní věci rozhodný obsah soudního spisu v právní věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Ca 35/2006. V této právní věci zdejší soud rozhodoval o žalobách šestnácti žalobců, vítězných uchazečů pro jednotlivé územní jednotky, s nimiž žalobce uzavřel bez provedení zadávacího řízení smlouvy. Žaloba těchto šestnácti žalobců proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 032/06, 035/06-Hr ze dne 27.6.2006 byla vystavěna na věcně týchž námitkách, jaké uplatnil žalobce ve vztahu k opomenutí těchto osob jako účastníků správního řízení. Zdejší soud o této žalobě již rozhodl, a sice rozsudkem č.j. 62 Ca 35/2006-251 ze dne 8.12.2006, který nabyl právní moci dne 14.12.2006. Soud tu přitom dospěl k závěru, že vítězným uchazečům (žalobcům v právní věci sp. zn. 62 Ca 35/2006) svědčilo právo na účastenství ve správním řízení č.j. VZ/S227/05, a sice podle § 99 věty druhé ZVZ. Soud deklaroval, že pokud měli být vítězní uchazeči účastníky správního řízení, pak skutečnost, že s nimi takto jednáno již od počátku správního řízení nebylo, se dotkla jejich základních procesních práv; pokud totiž vítězní uchazeči nemohli ve správním řízení již od jeho počátku vystupovat coby jeho účastníci, nemohli účinně uplatnit žádné právo z těch, jež jsou jinak účastníkům správního řízení garantována. Postup správního orgánu prvního stupně ve správním řízení č.j. VZ/S227/05 aprobovaný následně žalovaným znemožnil vítězným uchazečům být v průběhu správního řízení jakkoli procesně

aktivními. Toto podstatné porušení ustanovení o účastnících správního řízení mělo za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 032/06, 035/06-Hr ze dne 27.6.2006, a to již z toho důvodu, že řádné opravné prostředky vítězných uchazečů podané proti prvostupňovému rozhodnutí *in merito* byly zamítnuty výlučně z toho důvodu, že žalovaný vítězné uchazeče za účastníky správního řízení nepovažoval. Z těchto důvodů tedy zdejší soud shledal žalobu v právní věci sp. zn. 62 Ca 35/2006 důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 032/06, 035/06-Hr ze dne 27.6.2006 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou řízení byl stížen i postup správního orgánu prvního stupně, který vítězné uchazeče opomněl jako účastníky správního řízení, a že v dalším průběhu správního řízení bude zapotřebí důsledně retovat práva těchto osob coby jeho účastníků *ex lege* ve všech jeho stupních, zrušil zdejší soud i samotné rozhodnutí *in merito* č.j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO, jež mu předcházelo. Zároveň soud v odůvodnění rozsudku vyslovil, že správní řízení č.j. VZ/S227/05 bude třeba provést se všemi subjekty, jimž účastenství v řízení podle § 99 ZVZ svědčí.

Za shora popsané situace tedy zdejší soud nyní rozhoduje o žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 017/06-Šp ze dne 13.4.2006, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO ze dne 27.1.2006, tedy právě to rozhodnutí, které již bylo rozsudkem zdejšího soudu č.j. 62 Ca 35/2006-251 ze dne 8.12.2006 zrušeno. Tento stav byl spoluzpůsoben rozštěpením správního řízení ve fázi řízení o rozkladech před žalovaným, který o rozkladech podaných proti témuž prvostupňovému rozhodnutí (č.j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO ze dne 27.1.2006) rozhodoval postupně dvěma samostatnými rozhodnutími.

Žaloba byla podána včas, (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 2 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud o žalobě uvážil následovně:

Žalobce namítá vadu řízení spočívající v opomenutí účastníků správního řízení vedeného pod č.j. VZ/S227/05 nejprve před správním orgánem prvního stupně a následně v řízení, které bylo vedeno před žalovaným o žalobcově rozkladu proti uvedenému rozhodnutí *in merito*. Coby účastníci však dle žalobcova tvrzení byly opomenuty subjekty dle žalobce odlišné. Tuto námitku žalobce v řízení před žalovaným neuplatnil, a tedy soud by se bez spolupůsobení zvláštních okolností touto námitkou nemohl zabývat a vyvozovat z ní pro žalobce příznivé závěry. Podle § 5 s.ř.s. se lze totiž ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání všech řádných opravných prostředků, které zvláštní zákon připouští. Opravným prostředkem tu je podle § 61 odst. 1 správního řádu rozklad. Pokud jde o podmínku vyčerpání řádných opravných prostředků podle § 5 s.ř.s., tu je třeba vyložit v tom směru, že k vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním

orgánem nedochází toliko samotným podáním takového opravného prostředku (tj. rozkladu jakéhokoli obsahu); opravný prostředek je třeba ve smyslu § 5 s.ř.s. vyčerpát i po stránce věcné. Podává-li tedy účastník správního řízení rozklad, pak má povinnost uplatnit všechny námitky, které v tomto stádiu správního řízení uplatnit může. Má-li totiž soud v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu (vydané v posledním stupni správního řízení), pak se nutně musí soudní přezkum vztahovat k závěrům, které správní orgán v rámci správního řízení učinil. V opačném pojetí, tj. pokud by si účastník správního řízení mohl některé námitky (uplatnitelné již v řízení o opravném prostředku v rámci správního řízení) ponechat až pro případnou žalobu proti rozhodnutí o opravném prostředku, nutně by to znamenalo zaměřit soudní přezkum k otázkám v napadeném rozhodnutí správního orgánu druhého stupně neřešeným, což by mohlo přivodit *a priori* konstatování jeho nepřezkoumatelnosti. Takové pojetí by se dotýkalo samotné úlohy soudního přezkumu v rámci správního soudnictví. Namítá-li žalobce vadu řízení již od jeho samotného počátku (tedy i v prvním stupni správního řízení) a neučinil-li tak v řízení o rozkladu, není, čeho by měl soud v této otázce na rozhodnutí o rozkladu přezkoumávat.

Je tu však i další důvod, pro který by žalobce s touto námitkou nemohl být ve sporu s žalovaným principiálně úspěšný. I kdyby totiž zdejší soud v této právní věci na základě žalobcovy námitky shledal, že žalovaný pochybil způsobem, jak žalobce tvrdí, nijak by se tato skutečnost na subjektivních veřejných právech žalobce nemohla projevit. Pokud by byly subjekty odlišné od žalobce jako účastníci správního řízení opomenuty, dotkl by se takový postup žalovaného jejich práv, nikoli práv žalobce. Soud totiž musí vycházet z § 2 s.ř.s., podle něhož poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek stanovených s.ř.s. Samotná žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, jíž je mimo jiné determinována i možnost soudu přiznat žalobcům příslušnou právní ochranu v rámci správního soudnictví, je pak podle § 65 s.ř.s. vázána na tvrzení ohledně založení, změny, zrušení nebo závazného určení (veřejných subjektivních) práv a povinností. Prolomení tohoto pravidla je pak podáváno výlučně pro zvláštní případy žalob k ochraně veřejného zájmu (§ 66 s.ř.s.). Soud tu nemůže být pokládán za obecného protektora postupu správního orgánu, ale toliko za protektora veřejných subjektivních práv svědčících žalobcům. Z tohoto důvodu tedy i kdyby soud v této právní věci na základě námitky žalobců konstatoval, že se žalovaný dopustil procesní vady spočívající v opomenutí účastníků správního řízení od žalobce odlišných, nemohl by v této otázce poskytnout žalobci takovou míru retace, jež by se mohla projevit zrušením napadeného rozhodnutí.

V této právní věci však existují již shora významné okolnosti, které vyvolávají nutnost z důvodů, které s právě uplatněnou námitkou žalobců úzce souvisejí, napadené rozhodnutí zrušit.

V řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 62 Ca 35/2006 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které předcházelo vydání nyní napadeného rozhodnutí žalovaného, již zrušeno, a to k námitce věcně téhož obsahu, kterou však

uplatnily právě ty osoby, se kterými, ačkoli byly účastníky správního řízení vedeného pod č.j. VZ/S227/05, jako s účastníky správního řízení jednáno nebylo (k jeho zrušení došlo shora citovaným rozsudkem zdejšího soudu č.j. 62 Ca 35/2006 – 251 ze dne 8.12.2006). Tvoří-li napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení, s tímto prvostupňovým rozhodnutím jeden celek, vychází-li ze skutkových zjištění učiněných správním orgánem prvního stupně a potvrzuje-li jeho právní závěry, nemůže samo o sobě (tedy bez rozhodnutí vydaného v prvním stupni správního řízení) v rámci soudního přezkumu obstát. Přestože by bez přistoupení právě uvedených skutečností mohla být samostatným důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí jeho nesrozumitelnost již z důvodu rozštěpení správního řízení ve fázi řízení o rozkladu na několik samostatných řízení o několika rozkladech podaných proti těmž prvostupňovému rozhodnutí, shora popsané skutečnosti v právě projednávané věci nutně samy o sobě způsobují nedostatek důvodů nyní napadeného rozhodnutí. Soud se proto přiklonil ke konstataci nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Toto (nyní přezkoumávané) druhostupňové rozhodnutí totiž neobstojí při testu samotné přezkoumatelnosti z toho důvodu, že za shora popsaného stavu není, čeho by měl soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí přezkoumat. Chybí tu skutkové důvody, o které by se nyní napadené rozhodnutí opíralo.

Soudu tedy s ohledem na shora uvedené okolnosti nezbylo, než napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku jeho skutkových důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit. Vzhledem k tomu, že tuto procesní situaci způsobil žalovaný, a to z důvodů podrobně podaných v rozsudku zdejšího soudu č.j. 62 Ca 35/2006 – 251 ze dne 8.12.2006, když opomenul v řízení většinu jeho řádných účastníků, nepůsobí takový výsledek sporu v této právní věci nespravedlivě ani z pohledu širších zásad právních, jimiž by mělo být řízení před správními soudy ovládáno. Nadto jde o jediný způsob, jak předejít budoucí absolutní procesní zmatečnosti správního řízení č.j. VZ/S227/05 před správním orgánem prvního stupně.

Soud tedy napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Pokud jde o náklady řízení, o nich soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 s.ř.s. Na žalobce je i přes shora uvedené skutečnosti třeba hledět jako na procesně úspěšného, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů proti žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení ve výši 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, právo na jejich náhradu tedy soud přiznal společně s náklady právního zastoupení ve výši 2 150,- Kč (dva úkony právní služby uskutečněné před účinností vyhlášky č. 276/2006 Sb., kterou byla novelizována vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí a příprava zastoupení a žaloba ve výši 2 000,- Kč podle § 7, § 9, § a 11 odst. 1 písm. a) a d) společně se dvěma režijními paušály ve výši 150,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů), a dále ve výši 2 400,- Kč (jeden úkon právní služby uskutečněný po

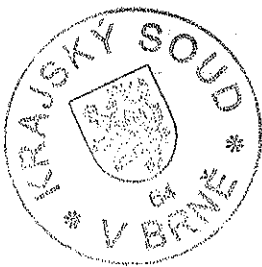
účinnosti vyhlášky č. 276/2006 Sb., tj. replika k vyjádření žalovaného, ve výši 2 100,- Kč podle § 7, § 9 a § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb., společně s jedním režijním paušálem ve výši 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), celkem tedy ve výši 6 550,- Kč. K zaplacení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, neboť jim nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady mohly vzniknout, přitom jiné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady soud neshledal (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 21.12.2006

Za správnost vyhotovení
Karolína Skoumalová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu